

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Compendiolvm Vitæ Admirabilis Et Pretiosæ Mortis B.
Rosæ De S. Maria Limensis Peruanæ, Tertii Ordinis S. P.
Dominici à S. D. N. Clemente IX. Beatis Annumeratæ**

González de Acuña, Antonio

Augustæ Vindellicorum, 1668

Capvt V. Rosæ mira Abstinentia, prodigiosa jejunia: Eadem tenerum
corpus ciliciis, flagris, carenis domat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44063

CAPUT V.

ROSÆ mira Abſtinentia, prodigioſa jejunia: Eadem tenerum corpus ciliciis, flagris, catenis domat.

Laboraret, opinor, hiftoriæ fides, prodigioſa Roſæ jejunia recensendo, niſi Lector admoneretur, compendium hoc, quo ſanctiſſimæ Virginis vita delineatur, à remiſſoriali, ut dicunt, proceſſu fide bona extractum fuiſſe. Roſa profectò per D. Catharinæ Senenſis veſtigia mirabiliter ad ſummum inediæ culmen evaſit. Penè infans omni ſibi fructuum eſu interdixit, qui ſuaviſſimi in Peruvia naſcuntur. Sexennis tres hebdomadæ dies nil præter panem & aquam deguſtare cœpit. Anno verò ætatis decimo quinto ſe obſtrinxit voto nunquam delibandi carnem, niſi adigeretur illorum imperio, quibus non obtemperare nefas fuiſſet; quod ſi aliquando fulminabatur, maximo ſtomachi ſupplicio pœnas dabat virtutis eximiæ, & non rarò nauſeantem ardentiffima febris invaſit: quoties verò jam lecto defixam delicatis eduliis ad ſalutem revocare tentarunt, in manifeſtum vitæ diſcrimen adduxere; cum è converſo panis fruſtulum aquæ infuſum præſentiſſimam illi ſanitatem ſæpenumero redonaverit. Quod prodigium nulli admirationem incutiat, nam Chriſtus ipſam Roſam docuerat: velle ſe
ab

ab illa rigidis abstinentiæ exercitiis constanter honorari. At Mater nimiam in exanguis filia vultu maciem conspicata, hanc parsimoniam grande vocabat in crimen: Jussu proinde Rosa communi mensæ accumbere, ancillam rogavit, ut ex panis frustulo, & herbarum pugillo sibi pararet offam nullo sale conditam. Sed quas herbas sibi Virgo legebat, amarissimæ erant, & agresti saporis malignitate torquebant palatum. has illa è vicina sylva petitas alebat in horto studiosè, cujus sub sepibus vasculum abdiderat vervecino felle plenum, & hoc cibos aspergere, & os quotidie summo manè solita erat imbuere. Granadillæ, quo in flore mirabili perennant instrumenta cædis divinæ, amarissimæ frondes dulcem illi, & quotidianum saporum elaborabant. Dubitari ergo meritò potest, duriùsne à talibus cibis, an ab ipsa inedia tormentum esset. Duplici se torquebat jejuniorum genere, & quo semel tantum in die tenuè panis, & aquæ refectioem delibabat, & quo per totum diem, noctemque penitus gustabat nihil. Primum ferè quotidianum præsertim ultimis vitæ annis religiosiùs ab illa servabatur septem continuos menses, à festo exaltatæ sanctæ Crucis ad usque Dominicam Resurrectionem. At incunte quadragesima omnem sibi subtrahebat panem, solis malorum aureorum seminibus parcissimè victitans, iisque tantum quinque, dum sexta feria recurreret.

Re-

Reliquo anni tempore, quod octo diebus absumebat, vix unica die tolerandæ vitæ, sat esse credebatur. Unico pane, illoque sat exiguo, & aquæ vasculo quinquaginta dies aliquando transegit, aliaque vice idem spatium decurrit ne guttula quidem aquæ recreata. Supremis annis trans mittebat complures dies sine omni prorsus alimento. Feria quinta se includens in domestico Oratorio, nec inde ad Sabbathum usque digressa protraherebat triduum omninò insomnis, impransa, incœnata, & uni angulo affixa omninò impos ab illo, vel ad momentum surgere. Quid quòd octo solidos dies nullum præter divinam Eucharistiam alimentum admisit? Vulgare sit aquæ ipsius haustu gustum fraudasse. Transactis hebdomadis quampluribus sine potu, & cæteroqui hausta non aqua gelida, sed plerumque calenti. Prodigiousum est plus vitium à jejunijs accepisse, quàm à cibo, eò quòd cum sua Magistra Catharina vulnerati Christi lateris ambrosiam degustabat. Prodigio quoque simile est, superfuisse in arido corpore locum, qui flagella, exciperet, sanguinem, qui verbera sequeretur. At nisi per Confessarios modus illi fuisset impositus, mortem nimius properasset ardor corporis castigandi. Postquam sanctæ Catharinæ habitum induit non contenta vulgaribus funiculis, duas sibi catenas ferreas aptavit in flagrum, quibus per noctes singulas ita se cruciabat, ut sanguinis rivi parietes, & pavimen-

mentum aspergerent, præcipuè ut scelesti meliorem ad frugem revocarentur quot flagellorum sulcis, quot vibicum livoribus se in dies exarabat, ita vulnera dispensans per diversas corporis partes, ut dum una coalesceret, altera feriretur, iterumque sæviret in primam vix dum coalitam, ab hac alterna, crudaque vicissitudine dirissimè cruciata. Horrebant domestici ex ædium parte secreta plagarum strepitum audientes latè sonorum, qui que Rosæ animum moderabatur temperari nimium rigorem jussit; sed illa infimis ab eo precibus extorsit, ut liceret sibi intra aliquot paucos dies quinque mille ictus infligere: serijs ab infantia præludiis ostenderat, quam avidè in hæc pœnitentiæ exercitamenta ferretur, nam & quadriennis sub crudorum laterum, & gravis trunci pondere sæpe laborabat, & Marianam ancillam precibus adigebat, ut se in horti angulo orantem gravissimis ponderibus oneraret, sub quibus æstuabat, gemebat, & interdum victa premebatur ad solum. At nondum quartumdecimum annum egressa sæpe nocte concubia perambulabat hortum nudipes, oblongam crucem lividis humeris gestans, nec illi tunc auræ malignæ intemperies, non frigora, non ventorum turbines insuaves erant. Jussa flagellis non ferrea catena se cedere, ipsam catenam lumbis triplicato circumductu validissimè adstrinxit, & fera commissuræ angulis immissa: clavem eò projecit, unde

re-

redire non posset. Cum verò per extritam pellem in carnis, & nervorum profunda ferrum penetrasset, jamque conssepultum propemodum esset, nocte quadam acutissimus coxendicum dolor Rosam invasit, à quo, vires identidem accipiente, mox Virgo interempta fuisset; namq; catenam vi nulla aperire poterat, diu multumq; frustra luctata; sed illa confugit ad preces, quæ Cælum ipsum aperiunt, Et ecce fera sponte diffilit, laxatur catena, diducitur; avulsione tamen opus fuit, quam cutis, & cruor sequebatur. Ubi primum vulnera coiverant, suo se iterum tormento Rosa incinxit, sed catenam carni rursus adnatam sibi transmitti Confessarius imperavit, & illius aliquot circuli post Rosæ obitum conservati, mirabilem spirarunt odorem, & omnibus peregrinum. Lacertis arctissima vincula circumdedit, quæ perpetim torquebant, musculos complicatos: pectus, axillas, latera morfu creberrimo vexarunt minutis sentes, & urticarum manipuli. At cilicium nacta ex acutis equorum fetis densè contextum, infra genua productum, crassitie ferè inexplicabile, triumphavit sub illo rigoris paludamento, quod infixis undique brevissimis acubus in se violentius armavit. Hoc usa complures annos, & ob frequentem sanguinis vomitum alieno tandem imperio exuere coacta, saccum villis crassissimis gravem sibi in formam indusij aptavit, quo sub pondere æstuabat, rigeat, lassabatur

extenuata viribus Virgo, & pœna illi erat quicumque motus plumbea subucula prægravata. Plantis, in quibus tantum à vertice capitis erat sanitas, quoties domi clibanus accendebatur calcabat immota fornacis orificium, unde vehementior incendij vis erumpebat. Hisce deliciis demulcebat corpus, cui sat pœnarum afferebat, crebra ægritudo, exoptans etiam tentare majora, nisi vetuissent animæ moderatores. Quid quod neque delicias spiritus in corpus exundare sinebat, cavens, ac totis viribus obstans, ne divinis epulis animum saginantibus reficeretur; quod ego divortium sublimibus Rosæ operibus adnumerandum reor. Hoc unum solita erat reponere culpantibus nimium in se rigorem, si tenerent ipsam, quando nil boni operaretur, saltem mala tolerare.

CAPUT VI.

ROSA capiti aculeatam coronam infigit: ejusdem lectulus, cervical, nocturnæ vigiliæ.

Spineasepes Rosam decebat, quæ dies, & noctes hærens in flexili senticeto, quod Christi stanno sibi coronam implicuit, additis clavicularis introrsus præcutis, & hoc diademate sibi caput incinxit non sine vulnere. plures annos duravit sub hoc spineto, quod tamen præludium